

ЗАЙЧЕТО НА ГОСТИ У КУЧЕТО.

по Д. Мамин Сибиряк.

Градинарят обиколи овощните джрвета и се спусна по стръмнината към реката. Отдалеко той видя кучето си Еремка, че стои някак виновно на едно място и му подвигна: „Еремка, какво правиш там?“

Кучето заскимтя тихо. Пред него лежеше мъничко зайче и безсилно мърдаше крачката си.

— Хвани го! . . . Држж! извика гридинаря. Кучето не мръдна. Малкото зайче лежеше на земята с пречупено предно краче. Градинаря се спря и продума: „Виж го ти, какво се ухитрило!“ и се наведе да разгледа по добре беззащитното зайче.

То лежеше по гръб и беше изгубило всяка надежда за спасение. Градинаря попипа пречупеното краче, поклати глава и продума: „Еремка, какво да правим сега с него?“

Кучето гледаше господаря си, мятеше опашка и скимтеше, сякаш искаше да каже, че трябва да се помогне.

— Добре, добре, Еремка, ще го вземем в колибата си. Къде ще отиде то сега горкичкото! Първия вжлк, който го види, ще го изяде . . .

Градинаря взе зайчегото на ръце и тржгна нагоре. Еремка вжрвеше след тях с отпусната опашка.

— Ето ти плячка, мърмореше стареца. Ще открием с Еремка болница за зайци. Като дойде в колибата, той превжрза строшеното краче на зайчето. Кучето следеше работата на господаря си, приближаваше се към него, помирисваше зайчето и пак отстжпваше.